

Tor Singsaas, 11.11.2008:

Hilsen til prostekollegaer

Kjære kollegaer og venner

Jeg synes jeg må gi et livstegn fra meg. Vi har ikke møtt hverandre siden vi var på prostekonferansen i Bodø i september. Og da fikk vi i grunnen ikke snakket sammen skikkelig. For det var så mange andre der, og det var og andre spørsmål vi skulle befatte oss med.

Nå er det snart bare 4 uker igjen til vigslingen 14.12.08 i Nidarosdomen. Derfor noen ord nå, også i forkant av at vi skal treffes på prostemøtet 25. - 26. nov..

Først av alt vil jeg få takke for alle de hyggelige og oppmuntrende hilsningene jeg fikk fra dere enkeltvis, da jeg ble utnevnt til biskop i Nidaros bispedømme 27.juni då. Det setter jeg stor pris på, og det har betydd mye for meg.

Det har vært godt og nødvendig å ha studiepermisjon i høst. Den har gjort det mulig for meg å få tid og ro nok til å forberede meg på det som vil komme.

Størst har den mentale og åndelige bearbeidelsen vært. Jeg var ikke forberedt på å bli biskop, og jeg ser jo at det kan virke noe merkelig. Men situasjonen i forkant før utnevnelsen var så uviss, at jeg i realiteten ikke tillot meg å bruke krefter på å leve meg inn i hva en bispegjerning kunne medføre for meg personlig. Derfor har jeg møtt denne utfordringen i fullt mål nå i ettertid. Skulle forresten bare mangle. Dette har vært nødvendig, men og krevende. Jeg har oppdaget at jeg i mangt og meget i min tjeneste hittil har trodd langt mer på Tor enn på Gud? Jeg har gått mye i egen kraft. Men det holder iallfall ikke i den tjeneste jeg nå skal gå inn i. Det har vært en så påtrengende erkjennelse, at jeg virkelig har måttet kjempe både med Gud og meg selv. Ofte har jeg kjent på maktesløsheten. Og derfor har min lengsel etter Gud vært så sterk og intens i denne tiden. Men gjennom alt har jeg merket hans stille nærvær. Det har vært en forunderlig opplevelse.

En tid tilbake fikk jeg et ord som jeg utvilsomt opplever gitt meg av Herren, fordi det så ettertrykkelig gikk inn i min livssituasjon;

Luk. 17, 32 – 33: *"Tenk på Lots kone! Den som prøver å sikre sitt liv, skal miste det, men den som mister det, skal vinne det"*

Dette peker på 3 forhold hos meg. Det ene, som Lots hustru; Å se seg tilbake og drømme om hvordan du hadde det før. Å ikke ville forlate den "trygge" tjenesten som prost, som jeg etter hvert syntes jeg mestret. Dette ser jeg som uttrykk for motstand mot å bryte opp, og følge kallet fra Gud. Det andre; Fristelsen til å sikre seg, ha full kontroll over livet og tjenesten. Det er å leve i egen kraft. Det tredje og siste; Og her ligger hele min fremtidige tjeneste gjemt; Å våge å miste, --- da vinner du livet. For meg vil det si å hengi meg til andre, til Gud og til dere i min tjeneste. Gi slipp på den adferd som signaliserer at jeg klarer meg godt nok alene i ett og alt. Gi slipp på mestringsiveren som tapper en så for krefter. Det handler om å våge å vise at en ikke makter alt, kan alt, klarer alt. Men at en inkluderer gode medarbeidere i sin tjeneste, som utfyller og kompletterer en. Jeg vet om min styrke, men og mine svakheter. Gud vil vi skal vende vårt ansikt mot framtida. For meg handler nå dette om å vende mitt liv og min tjeneste mot framtida, og vente på Herren derfra. Og han kommer meg i møte. Han går foran meg, ved meg, ja, er omkring meg. Dette gjelder jo oss alle, ikke bare meg?

En av hovedgrunnene til at jeg nå i forkant av prostemøtet skriver til dere, er at dere skal vite at jeg anser hver og en av dere som mine nærmeste medarbeidere. Jeg trenger dere like mye som dere trenger meg. Vi er gitt til hverandre. Uten dere vil jeg makte lite. Jeg håper vi sammen skal få et medarbeiderskap hvor den enkelte opplever å få lov til å hente fram av det beste i seg for fellesskapets skyld. For meg er det viktig at alles kompetanse kan få komme til sin rett, og få rom i mellom oss.

Jeg kjenner at jeg nå gleder meg, og ser fram til å begynne. Aller først ser jeg fram til prostemøtet hvor vi skal begynne og utvikle vårt arbeidsfellesskap i en ny rolle for meg. Der vil jeg forsøke å si noe mer om hva vi står framfor, samtidig som vi i felleskap begynner samtalen om hvilke tanker vi har for lederskapet i Nidaros bispedømme. Det kan også være et visst behov for å kunne sette ord på det forhold at en av deres egne plutselig ble biskopen? En trenger tid for å bearbeide det også, tenker jeg. Så realistiske må vi være.

Jeg håper dere alle har hatt en god høst, og at dere og ser med forventning mot det vi står foran i arbeidsfellesskapet.

Vi er alle kalt av Gud til den tjeneste vi står i på hvert vårt sted. Han velsigner oss, og gir oss krefter nok til hver dag.